

Enslev tog Plads i en af Sofaerne med Fru Vilhelmine ved sin Side og gav Kur. Dørene stod aabne til det Fri, hvor en stormvarslende Aftenhimmel farvede Træernes Toppe feberrøde.

Jytte var straks gaaet hen til Pastor Gaardbo. Hun havde set, at Enslev ikke havde gengældt hans Hilsen, da de mødtes under Opbrudet fra Bordet, og det harmede hende. For alles Øjne gav hun ham Haanden, og siden fulgtes de ned i Haven. Herude gik de rundt omkring den forreste Græsplæne, mens nogle Herrer, der havde søgt ud paa Verandaen med deres Kaffekopper og Cigarer, stak Hovederne sammen og hviskede om dem.

Jytte havde et Skindslag over Skuldrene. Præsten holdt Hænderne og sin Straahat bag paa Ryggen. Han havde beredt sig paa at forlade Selskabet, saasnart han havde sagt hende Farvel. Jytte, der undrede sig over, saa lidt han selv var anfægtet af den Uvilje, han havde mødt, spurgte ham om Grunden, og han tilstod da, at han ikke var kommen her for Selskabets Skyld, men alene, fordi han havde hørt, at hun skulde rejse den næste Dag.

„Jeg maatte dog sige Dem Farvel. Jeg har haft saa megen Glæde af at træffe Dem, Frøken Abildgaard! ... De tilgiver nok, at jeg siger det saa lige ud.“

Hans Tone var mild og rolig, og Jytte saae ikke, hvor bleg han var om Munden, og at han undertiden maatte lukke Øjnene for at samle sig.

To Gange gik de Græsplænen rundt. Saa drejede de ind i Lindealleen, der førte dybere ind i Haven. Det